

DDŠ Býchory, o.s. Barry&spol. uvádí:
taneční pohádku o lásce a naději

O ZTRACENÉM SRDCI

Výběr hudby a scénář: **Jolana Burešová** • Hlavní choreografie: **Jitka Doleželová** • Vedlejší choreografie: **Jolana Burešová**
Scéna, dekorace, světelný design: **Ondřej Mašek** • Kostýmy: **Jan Cyril Löbl, Johanka Krůfová** • Autorská hudba:
Martin Horáček • Umělecký dohled: **Jolana Burešová, Jitka Doleželová, Martin Horáček** • Produkce: **Aleš Barry Bureš**

Osoby a obsazení: Alenka: **Monika Kuchařová, Martina Houžvičková** • Učitelka: **Markéta Štochlová**
Maminka: **Markéta Krejčová, Adéla Burešová** • Tatínek: **Václav Wendy Veselý, Jiří Brzobohatý**
Nicota: **Ivana Beranová, Jitka Doleželová** • Naděje: **Zuzana Černá, Tereza Kafková** • Fantazie: **Darja Švejdomá, Lucie Švejdomá**
Sen: **Zuzana Filipová, Adéla Burešová** • Konvička: **Michal Horáček** • Sacher dort: **Jiří Korejtko** • Laskonka: **Dominika Brzáková**
Punčový dezert: **Denisa Brtnová** • Marcipánová panenka: **Barbora Danzerová** • Hlavní komínk: **Michaela Pařízková**
Šamanka: **Zuzana Kučerová** • Dětské skupinové role: **Broučci, Kominíci, Divoši, Školáci, Zevleři, Ryby, Zvířátka**

Jak vznikl příběh „O ztraceném srdci“

Byla to písnička od Marka Ebena, „Nikdo to nebere“, která mě inspirovala k napsání pohádky „O Ztraceném srdci“. Její poetický text o volaných srdcích, která jsou dočasně nedostupná, mě přivedl na myšlenku vytvořit příběh, jenž reaguje na současné problémy rodiny a společnosti, ve které vyrůstají naše děti. Postupně vznikla pohádka o dívce, která hledá pochopení a cit nejen u svých nejbližších; pohádka o lidech, kteří nenaslouchají svým dětem, o dospělých, kteří zapomněli na to, že byli kdysi malí, ale především o lásce a naději. Příběhem prostupují tři strážci dětství - Sen, Fantazie a Naděje, kteří stojí proti nekonečné Nicotě.

Člověk pochází ze svého dětství, avšak každý nemá stejnou šanci ho prožít šťastně. Pokud selže rodina, nemusí být vše ztraceno. Problém nastane, když selže společnost, která dítě obklopuje - ať přátelé nebo autority. Když volaná srdce nenaslouchají, je dítě ve svém dětství ztraceno. A proto se snažme být tou nejlepší společností pro děti.

Jolana Burešová

Moje dětství

Jako malý kluk jsem objevil na naší půdě Alšovo rodinné loutkové divadlo. Usínal jsem vyčerpaný po nekonečných bitvách, kde v čele vojsk proti sobě stáli děsivý Kníže pekel a Hloupý Honza s našeptávačem - chi, chi, chi Kašpárkem.

Taky jsem rád chodil do babiččina pokoje, mělo to tam takový uklidňující řád a všude to vonělo po mýdle a škrobu na prádlo. Tahal jsem ji ze šuplíku papírové špulky s bavlnkami, které jsem jako kouřil, protože jsem byl partyzán Števo Bocian, a celý den jsem jedl špek a tvrdý „komisárek“. Děda pak nadával, že špek chybí pod nedělního králíka.

Často jsem běhal mamince a babičce na louku pro kopretiny, kohoutek a hadí kořen. Vždycky jim to udělalo nefalšovanou radost. Poznal jsem to z jejich očí, modrých jako chrpa. Taky jsem věděl, že to ocení děda a dá mi deset korun na polárkový dort. Raději jsem za ně koupil u báby Dobiášové v trafice tvrdé Sparty o které jsme se s kluky z ulice rychle postarali. Děda voněl po bezinkách, kterými si mazal revma, prohrával často v kartách, pěstoval včely, pátil tajně kořalku a já jsem ho obdivoval. Hlavně za to, že byl v Župě sokolské na 52. místě v gymnastice.

Táta měl staré kolo, šílený vehíkl, a ještě starší tašku, ve které vozil nádobíčko na ryby a smradlavé červy. Proseděli jsme dlouhé hodiny u Legráku, což je labské rameno, a já jsem poslouchal kukačku a odpočítával, kolika se dožijeme let. Když byla maminka v nemocnici, strašně mi chyběla. Dostal jsem z toho tik do očí a vypadal jsem jako blázen. S bráchou jsme byli postrach ulice. Ze silnice před domem jsme si udělali stadion a zničili několik oken, plotů a střešních tašek. Svě o tom ví paní Jirsová a paní Vonková, dej jim Pánbůh věčnou slávu.

Měl jsem šťastné dětství a také proto miluji svoji ženu a svoje děti nade vše.

Aleš Barry Bureš

